

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobce: **I. M.**, narozen dne x, státní příslušník Ukrajiny, bytem x, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 49, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2014, č. j. OAM-118/LE-BE03-ZA14-2014,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Soudem ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové MBA, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 10.200 Kč. Odměna a náhrada bude zástupkyni žalobce vyplacena Krajským soudem v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 28. 7. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 1. 8. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný v předmětném řízení o udělení azylu porušil § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zároveň žalobce požádal soud o ustanovení zástupce.

Usnesením ze dne 5. 8. 2014, č. j. 49 Az 1/2014 – 12, soud ustanovil zástupkyní žalobce advokátku JUDr. Annu Doležalovou MBA, která podáním ze dne 14. 8. 2014 doplnila žalobní tvrzení žalobce. Žalobce namítl, že nesouhlasí s názorem žalovaného

týkajícího se neexistence důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004 „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Zatímco tak v jiných právních předpisech reaguje zákonodárce na skutečnost, že není schopen předpokládat všechny situace, v nichž je určitý postup - zde poskytnutí azylu - vhodný či dokonce nutný, typicky demonstrativními výčty za účelem odstranění či alespoň zmírnění tvrdostí; v zákoně o azylu zvolil kombinaci dvou ustanovení obsahujících výčty taxativní a jednoho ustanovení umožňujícího pohledem humanitárních hledisek řešit situace nezahrnutelné pod předchozí dvě ustanovení. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu - sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory - ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly“. Žalobce má za to, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat dlouhodobý pobyt žalobce v ČR, kde žalobce pobývá s přestávkami 15 let.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč nespátřuje v některých okolnostech uváděných žalobcem důvody hodné zvláštního zřetele. Argumentace žalovaného, týkající se neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, proto dle žalobce není v souladu s formálními požadavky na odůvodnění rozhodnutí, neboť z rozhodnutí nejsou seznatelné ani úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení důvodů hodných zvláštního zřetele, když v rozhodnutí pouze konstatuje jejich neexistenci.

Žalobce také namítl, že žalovaný dále nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany žalobci. Jak totiž žalobce uvedl v řízení, návrat na Ukrajinu je pro něho nepředstavitelný, neboť zde již nemá žádné zázemí. Po svém návratu by ve vlasti i s ohledem na svoji finanční situaci byl zcela bezprizorní. Výše uvedenými skutečnostmi jako skutečnostmi relevantními pro možné udělení mezinárodní ochrany ve formě ochrany doplňkové ochrany se však žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem nezabýval. Žalobce nesouhlasí ani s hodnocením situace v zemi původu, kdy žalovaný dospěl k závěru, že bezpečnostní situace je aktuálně složitá pouze na jihu a východě Ukrajiny, proto žalobci v případě návratu do země původu objektivně nic nehrozí. Žalobce konstatuje, že ačkoliv k eskalaci konfliktu došlo pouze v některých oblastech Ukrajiny, je politická situace napjatá v celé zemi. Z všeobecně dostupných informací je žalobci známo, že Ukrajina se v současné době nachází na pokraji občanské války, a v blízké době tak nelze vyloučit vnitřní ozbrojený konflikt na celém jejím území. S ohledem na výše uvedené je proto dle žalobce zřejmé, že stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve vztahu k § 14a zákona o azylu, žalovaným zjištěn nebyl.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný především odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které

žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný dále uvedl, že současná žádost žalobce je již druhou žádostí o mezinárodní ochranu. První žádost byla rozhodnutím ze dne 8. 11. 2001, č. j. OAM-2548/CU-06-OL2-2001, zamítnuta, neboť bylo prokázáno, že důvodem žalobcova odchodu z vlasti byly ekonomické problémy a snaha najít manželku žijící v ČR. Motivem podání současné žádosti žalobce je jeho dlouhodobý pobyt v ČR a neochota k návratu do vlasti z ekonomických důvodů. Žalobce uvedl, že opustil Ukrajinu poprvé v roce 1999, jelikož tam nebyla práce a známý mu slíbil práci v ČR. V roce 2010 se žalobce vrátil zpět na Ukrajinu, aby si vyřídil cestovní pas. Zde si žalobce vyřídil cestovní pas na příjmení K., které je příjmením jeho sestry, a zařídil si také polské vízum na půl roku. V roce 2010 odjel do Polska, kde nesehnal práci, a proto pokračoval do ČR. Zde mu byl následně cestovní pas odcizen, avšak tuto skutečnost žalobce nikde nehlásil. Žalobce dále uvedl, že si zvykl na život v ČR. Když mu ukradli pas, zůstal zde vědomě nelegálně a žije zde jako bezdomovec. O mezinárodní ochranu prý nepožádal dřív, protože se domníval, že vydělá peníze a sežene doklady k pobytu. Ve vlasti nikdy neměl problémy se státními orgány a jeho zdravotní stav je dobrý.

K námitce žalobce, že nedostatečně zjistil skutkový stav věci a nesplnil formální požadavky na odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k § 14 zákona o azylu, žalovaný uvedl, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Za tímto účelem byl s žalobcem veden pohovor, ve kterém měl možnost uvést veškeré relevantní důvody, které ho k opuštění vlasti vedly. V průběhu pohovoru nebyl žalobce nijak omezován a k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí v rámci protokolu o pohovoru neměl žádné námitky. S protokolem o pohovoru a všemi podklady pro rozhodnutí byl seznámen, avšak podrobně se seznamovat nechtěl a doplnit také nic nežádal.

K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, sp. zn. 5 Azs 170/2004, žalovaný zdůraznil, že řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je provázáno zásadou aktivity žadatele o mezinárodní ochranu a správní orgán musí umožnit žadateli, aby mohl v řízení sdělit veškeré okolnosti, které považuje za významné, ale není jeho úkolem předstírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována.

Co se týče námitky neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a namítaného překročení mezi správního uvážení, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, dle kterého *„udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů“* a *„nelze takový institut využít k legalizaci pobytu cizince na území ČR z důvodů, jež nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu zákona o azylu“*. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 1. 2004, sp. zn. 59 Az 719/2003, dle kterého *„azyl z humanitárních důvodů je institutem zcela výjimečným, jímž nelze řešit získání povolení k pobytu v České republice“* a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. 2 Azs 199/2004, dle kterého *„co se týče poměrné strohosti odůvodnění v části týkající se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu, tak ta je způsobena skutečností, že stěžovatelka o udělení azylu z tohoto důvodu vůbec nežádala a ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele neuvedla. Správní orgán pak tuto možnost vážil jen z obecného hlediska, když vycházel z tvrzení o důvodech azylu. Po*

posouzení osobní situace stěžovatelky a poměrů v zemi původu dospěl k závěru, že stěžovatelka nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem a jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné“. Žalovaný je proto toho názoru, že když řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní, sociální a ekonomickou situaci, zdravotní stav a věk, přičemž žalobce v žádosti uvedl, že je zdravotně v pořádku, dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnil, proč neshledává žalobcovy důvody jako hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.

Žalovaný dále uvedl, že se ve vztahu k § 14a zákona o azylu zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Žalovaný, s odkazem na odůvodnění rozhodnutí, nedošel k závěru, že by žalobci výše uvedené hrozilo. Žalovaný dále posoudil, zda životu či osobní integritě žalobce nehrozí v případě jeho návratu do vlasti vážné nebezpečí zabití. Žalovaný uzavřel, že po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a shromážděných aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný také konstatuje, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. A konečně na základě skutečností sdělených žalobcem a posouzení informací o zemi původu neshledal, že by jeho vycestování do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Nad rámec výše uvedeného žalovaný uvedl, že žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 8. 12. 2003, č. j. SCPP-530/PH-OPK4-SV-2003 na dobu 3 let s lhůtou 30 dní k vycestování z ČR. Po opětovném rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 4. 2010, č. j. CPPH-6970/ČJ-2010-004003, které bylo v odvolacím řízení potvrzeno, žalobce odjel na Ukrajinu, kde si vyřídil nový cestovní doklad s příjmením své sestry K. Na tento nový cestovní doklad přijel zpět do ČR, kde mu byl poté odcizen, jak je uvedeno výše. Žalobce sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal, aby si legalizoval pobyt a vyhnul se správnímu vyhoštění. Žalovaný dodal, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, přičemž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 25. 9. 2014 žalobce uvedl, že nadále považuje argumentaci žalovaného týkající se neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu za nedostatečnou, což nemůže zhojit ani podrobnější odůvodnění neudělení humanitárního azylu ve vyjádření k žalobě. Dále žalobce trvá na svém přesvědčení, že jeho dlouhodobý pobyt v ČR a vysoká míra integrace je důvodem hodným zvláštního zřetele bez ohledu na skutečnost, že žalobce zde v minulosti pobýval nelegálně.

Žalobce dále uvedl, že nemůže souhlasit se zcela zjednodušeným tvrzením žalovaného, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Naopak značná část Ukrajiny se ve vnitřním ozbrojeném konfliktu nachází a prognóza vývoje je značně nejistá v celé zemi. Politická situace na Ukrajině zůstává po vjezdu ruských ozbrojených sil, který odsoudilo též české Ministerstvo zahraničí, napjatá. Ruský prezident Vladimir Putin se během

mimořádného summitu EU v Bruselu vyjádřil v tom smyslu, že pokud bude chtít, zabere Kyjev za dva týdny. Obě země si navzájem vyhrožují použitím jaderných zbraní. Proto dle žalobce nelze přijmout argumentaci žalovaného, že probíhající konflikt mezi Ruskem a Ukrajinou má vliv a reálný dopad pouze na některé oblasti země, neboť hrozba další eskalace konfliktu negativně ovlivňuje všechny obyvatele Ukrajiny.

Při ústním jednání konaném dne 27. června 2016 setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 5. 3. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Obecné tvrzení obsažené v žalobě, že byl porušen § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, nelze považovat za žalobní bod, neboť z něho není zřejmé, jakým konkrétním postupem, úkonem či úvahou žalovaného měla být výše uvedená ustanovení porušena (podrobně k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58).

K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč nespátňuje v některých okolnostech uváděných žalobcem důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, uvážil soud následovně:

Žalovaný při posuzování existence důvodů hodných zvláštního zřetele vzal v potaz, že žalobce opustil svou vlast z ekonomických důvodů, že jeho zdravotní stav je dobrý a že se na území České republiky nenacházejí žádné osoby, vůči kterým by měl nějaké závazky. Přihlédl rovněž k věku žalobce a k jeho argumentaci o absenci materiálního zajištění v zemi původu, avšak žádnou z těchto skutečností neshledal jako důvod zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Soud má s ohledem na ustálenou judikatorní praxi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, dále též rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48) za to, že žalovaný při posuzování důvodů hodných zvláštního zřetele nevybočil z mezí správního uvážení, neboť logickou úvahou dospěl k závěru, že žalobce neuvedl a ani správní orgán nezjistil žádnou skutečnost, kvůli níž by se situace žalobce vymykala z řady dalších žadatelů o mezinárodní ochranu ve špatné ekonomické situaci, a která by tudíž byla hodna zvláštního zřetele. Soud má proto posouzení žalovaného za prosté vad, a námitka žalobce tak není důvodná. Soud doplňuje, že žalobce již v minulosti neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu (tehdy ještě o azyl, z důvodu, že chtěl na území České republiky najít svoji manželku, aby se s ní následně mohl rozvést), na území České republiky se opakovaně zdržoval v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, pročež mu bylo dvakrát uděleno správní vyhoštění. Za úpornou snahou žalobce zůstat na území České republiky za všech okolností nelze vysledovat žádný humanitární důvod, nýbrž faktickou realizaci vnitřního rozhodnutí žalobce, že se již na území Ukrajiny nikdy nevrátí. Na tomto životním rozhodnutí žalobce není nic nezákonného, jeho realizace ovšem může žalobce dosáhnout pouze na základě prostředků upravených zákonem o pobytu cizinců, event. zákonem o státním občanství, nikoliv žádostí o mezinárodní ochranu, natož pak s akcentem na tzv. humanitární azyl. Rozhodl-li se žalobce jednou provždy zpřetrhat veškerá pouta ke své vlasti (bez azylově relevantního důvodu), nemohou důsledky tohoto navýsost dobrovolného osobního rozhodnutí spočívající v absenci jakéhokoliv zázemí v zemi původu představovat důvody pro udělení humanitárního azylu.

K námitce žalobce, že žalovaný dále nedostatečně zhodnotil možnost udělení doplňkové ochrany žalobci, neboť nemá na Ukrajině žádné zázemí, pročež by po svém návratu do vlasti byl s ohledem na svoji finanční situaci zcela bezprizorní, uvážil soud následovně:

Soud předně konstatuje, že důvodem udělení doplňkové ochrany je pouze hrozba vážné újmy v případě návratu do země původu, přičemž co se považuje za vážnou újmu, je taxativně vymezeno ustanovením § 14a odst. 2 zákona o azylu. Bezprizornost žalobce není podřaditelná pod žádný ze zde uvedených důvodů. Proto žalovaný nepochybil, když tuto skutečnost ve vztahu k možnosti udělit doplňkovou ochranu neposuzoval. Nadto soud připomíná, že žalobce sám uvedl, že v České republice žije od roku 2006 či 2007 jako

bezdomovec, neboť je zde málo práce a nemá prostředky na placení bydlení, proto soud konstatuje, že by se návratem žalobce na Ukrajinu jeho ekonomická situace nijak nezměnila.

Žalobce rovněž argumentoval tím, že žalovaný nedostatečně zohlednil progresivně se vyvíjející bezpečnostní situaci na Ukrajině. Žalovaný vycházel především z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel ze zprávy Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 ze dne 27. 3. 2014, ze Zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24. 3. 2014, z Výroční zprávy Freedom House 2014 z ledna 2014, z Výroční zprávy Amnesty International 2013, z Informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 2. 10. 2014, č. j. 110044/2013-LPTP, a ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP, z Informace Zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 26. 5. 2014, č. j. 437/2014-KIEV, a ze dne 10. 3. 2014, č. j. 221/2014-KIEV, a z Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ v aktuálním znění. S těmito podklady se žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 26. 6. 2014 seznámil, přičemž vůči nim nic nenamítl, ani nenavrhл doplnění žádného podkladu.

Soud má na základě uvedených skutečností za to, že žalovaný dostál své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, kterou na něj klade ustanovení § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, k této povinnosti správního orgánu uvedl, že *„informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.“* Těto povinnosti žalovaný dostál, když mimo jiné vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP, nebo zpráv výše uvedených nevládních organizací a z aktuálních informací z Infobanky ČTK, které lze považovat za prameny plnící výše uvedená kritéria. Soud nepřisvědčuje názoru žalobce, že uvedené podklady jsou nedostatečné, neboť v souvislosti poskytují dostatečný obraz o dění na Ukrajině. Ze zpráv jednoznačně plyne, že Ukrajina se ke dni vydání napadeného rozhodnutí nenacházela ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. situaci, že již pouhá přítomnost osoby na území této země nebo regionu ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17). Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmu ohrožen. Z jeho výpovědi vyplývá, že ze země původu odjel již v roce 2010, tedy dávno před vypuknutím ozbrojeného konfliktu ve východní části země. Před odjezdem z Ukrajiny nebydlel v místě, které je v současnosti zasaženo ozbrojenými operacemi. Bydlel v R. ve Lvovské oblasti, tj. v západní části Ukrajiny. Tato část ukrajinského území je z pohledu panující bezpečnostní situace zcela klidná, riziko, že by se v ní žalobce stal terčem svévolného násilí v důsledku ozbrojeného konfliktu ve východní části území, je minimální. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu

terčem svévolného násilí. Žalovaný tedy správně dovodil, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Není zřejmé, jakou vážnou újmu by žalobce mohl utrpět v důsledku obecné politické situace na Ukrajině. Žalobní bod je nedůvodný.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byla ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Anna Doležalová MBA. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovená zástupkyně provedla v řízení tři účelné úkony právní služby, a to převzetí zastoupení, sepis doplnění žaloby ze dne 14. 8. 2014 a účast při jednání dne 27. 6. 2016 [§ 11 odst. 1 písm. b), d) a g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za každý z úkonů právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ustanovené zástupkyni žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 10.200 Kč. Repliku ze dne 25. 9. 2014 nepovažuje soud za účelný úkon právní služby. Veškerou skutkovou i právní argumentaci měla, a to i vzhledem ke koncentraci soudního řízení, zástupkyně žalobce v plném rozsahu zahrnout do doplnění žaloby. V rozsahu, v němž je replika polemikou s názory žalovaného obsaženými ve vyjádření k žalobě, jde o úkon neúčelný z toho důvodu, že jde jen o opakování již řečeného, což mohla zástupkyně žalobce stejně efektivně uplatnit až při soudním jednání, o jehož nařízení současně požádala. Za účast při jednání přitom byla zástupkyni žalobce odměna přiznána. Funkcí repliky tak vzhledem k jejímu obsahu a procesnímu kontextu, v němž byla podána, nemohlo být nic jiného než dosáhnout navýšení odměny za zastupování.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližě následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2016

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:
Božena Kouřimová